

A woman with long brown hair, wearing a dark blazer over a colorful patterned top, stands in front of a green screen. She is smiling and looking towards the camera. The background is a solid green color, and the scene is framed within a large, rounded white shape on a white background.

Jak založit školní televizi?

Televize ve vaší škole

Jak založit školní televizi?

© Česká televize, 2023

Publikace vznikla v rámci projektu Televize ve vaší škole

Autor textu: Václav Bešťák

Odborný garant: Petr Kopecký

Autoři fotografií: Matouš Müller (obálka), Mikuláš Křepelka (str. 5), archiv České televize (str. 7 a 14), archiv TV NaStopě (str. 8), archiv GymTV (str. 11, 17 a 21), archiv DTV Liberec (str. 13), Václav Bešťák (str. 19), Lukáš Kozel (str. 25 a 26), Ondřej Luks (str. 27)

Zdroj použitých ikon: icons8.com podle licence Attribution-NoDerivs 3.0 Unported (CC BY-ND 3.0)

Zprávičky

www.decko.cz/zpravicky

zpravicky@ceskatelevize.cz

ČT edu

www.ctedu.cz

edu@ceskatelevize.cz

Školní televize znám od roku 2010, kdy jsme v České televizi začali s týdeníkem Zprávičky. Tehdejší editor diváckých příspěvků z regionů Pavel Beneš přijal návrh, že budeme vysílat školní reportáže v rubrice Zprávičky od vás. Pak jsme se spolu vydali do některých školních televizí a natočili reportáže o jejich práci.

Se vznikem programu ČT :D v roce 2013 se Zprávičky změnilly na deník, a tak i školní reportáže dostaly na obrazovce ČT více prostoru. A dřívější zkušenosti se časem zúročily. Fenomén školních televizí jsme představili na zpravodajském shromáždění Eurovize s velkým ohlasem, protože nic podobného jinde v Evropě nefunguje. V ČT pomohly Zprávičky vytvořit semináře pro školní týmy. A časem se dokonce z bývalých členů školních televizí podařilo vybrat některé současné spolupracovníky redakce Zpráviček.

Školní televize jsou moderním vzdělávacím fenoménem. Rodí se od přelomu tisíciletí díky nadšení technologicky osvědčených učitelů. Žákům a studentům otevírají zábavný prostor k práci s technikou a informacemi. V komunikačních potřebách škol hrají školní televize důležitou roli, navíc plní i významnou úlohu v mediální výchově, která je součástí základního vzdělání. Hravou formou dětem umožňují nácvič praktických dovedností z mediální oblasti. Díky práci s reálnými informacemi se děti učí na vlastní kůži odlišit fakta od dojmů. Taková mediální gramotnost jim dá schopnost, aby se v reálném životě nestaly snadnou obětí fake-news, reklamy nebo propagandy.

Školní televize nemusí být jen hra a zábava. Některé děti může inspirovat k zájmu o budoucí profesi v oblasti médií. Česká televize proto dlouhodobě podporuje aktivity školních týmů, ze kterých třeba jednou vyroste televizní profesionálové.

Petr Kopecký
dramaturg pořadu Zprávičky

Než začneme

Co jsou to vlastně školní televize?

Natáčejí reportáže, klipy a dokumenty, zajišťují živé přenosy, mají vlastní redakce a studia. Leckteří profesionálové by se od nich mohli učit. Řeč je o studentech základních a středních škol, kteří se rozhodli trávit svůj volný čas jinak než jejich vrstevníci – a založili si vlastní televizi.

„Nevím o nikom, kdo by od dětství horoval jen o tom, že jednou bude žurnalistou,“ napsal Karel Čapek ve fejetonu Jak se dělají noviny. „Je sice novinářská škola, ale ještě jsem nepotkal novináře, který by z ní vyšel.“

Možná by se Čapek divil, kolik mladých lidí vidí na novinařině cosi lákavého a přitažlivého. Ať už je to touha být někde první, vědět víc než ostatní, nebo možnost se podílet na něčem, co uvidí tisíce lidí. I proto mají na českých školách dlouhou tradici nejrůznější školní noviny, časopisy a magazíny. Jenže současná doba patří videu a v dohledné době se na tom nic měnit nebude. Naopak, obliba audiovizuálního obsahu stále poroste.

Školní televize, modernější podoba studentských novin, nejsou na českých základních ani středních školách nic nového. Až v poslední době se ale stávají mnohem

dostupnější. Zatímco před několika lety bylo pro natočení videa zapotřebí profesionální techniky, dnes lze jednoduchou reportáž pořídit i chytrým telefonem.

Někdy vzniknou jako součást hodin mediální výchovy, jindy jako plnohodnotný kroužek. Jejich cíle bývají různé – informovat studenty a rodiče o dění na škole, nezřídka televize svoji školu přerostou a věnují se aktivitám a projektům mimo ni. Společný jmenovatel ale mají všechny stejny: umožnit studentům dělat, co je baví.

Proč bychom měli mít školní televizi?

Díky školní televizi si studenti v reálných situacích vyzkouší některé praktické dovednosti spojené s mediální tvorbou. V době, kdy roste po těchto schopnostech poptávka v případném dalším studiu nebo budoucím životě, se jedná o značnou konkurenční vý-

hodu. Studenti poznají, jak fungují redakce a mediální rutiny, naučí se vyhledávat informace a správně s nimi pracovat.

Školní televize zároveň fungují jako skvělý prvek PR školy. Jednak je pro školu zajímavá už samotná existence televize – stále se jedná o něco výjimečného, co součástí studentských aktivit obvykle nebývá, jednak může být škola lépe vidět, protože televize bude systematicky informovat o školních aktivitách.

Česká televize dlouhodobě podporuje školní televize. Přípravuje pro ně například výroční setkání Televize v televizi.

A kdo to zaplatí?

Od časů, kdy k natočení videa byla zapotřebí drahá technika a software, neuplynula zase tak dlouhá doba. Této oblasti se proto

Školní televize dostávají prostor ve vysílání České televize

„Školní televize jsou obvykle malé týmy, napojené na osobnost svého vedoucího. Často působí v menších obcích nebo odlehklých regionech. Proto potřebují cítit, že se o jejich činnosti ví a že v tom nejsou samy.

V první řadě je samozřejmě nutná odezva a podpora ve vlastní škole a obci. Motivovat může i zviditelnění v celostátním médiu, jako je Česká televize. K tomu školní příspěvky mají prostor ve vysílání Zpráviček i na webu ČT :D, a také podporu značky díky logu ČT a ČT :D na mikrofonech.

Navíc dostávají i zpětnou vazbu od redakce Zpráviček, která pravidelně hodnotí odvysílané školní příspěvky. To umožňuje srovnání s tvorbou ostatních školních televizí a případně poučení z chyb druhých. Inspirací je také osobní setkání týmů na workshopech s ČT, kde mohou sdílet zkušenosti, porovnat zadané úkoly a inspirovat se jinými postupy nebo radami televizních profesionálů.“

Petr Kopecký

dramaturg pořadu Zprávičky

věnovala jen hrstka nadšenců. Přestože se vstupní bariéry výrazně snížily a možnosti neméně výrazně rozšířily, tak pokud budete chtít produkovat alespoň trochu kvalitní videa, menším investicím se nevyhnete. (Otázce konkrétních nákladů se podrobněji věnujeme ve třetí kapitole tohoto manuálu.)

Přesto hned není potřeba sahat do vlastní kapsy. Zkuste se na začátku obrátit na školu, její SRPŠ a další organizace, které podobné aktivity rády podporují. Finance na provoz školní televize je možné získat i formou dotací poskytovaných městy nebo kraji. Obvykle se tak děje ale jenom jednou do roka, je proto dobré si hlídat termíny. Oslovit můžete také komerční subjekty, které v rámci své společenské odpovědnosti vedou různé nadace. Jen si dejte pozor na přílišné provázání se s organizacemi, které by mohly chtít zasahovat do vaší tvorby.

Čím tedy začít?

Zvažte, jaká formální podoba bude pro vaši budoucí televizi nejvýhodnější. Obvyklým řešením je založení svébytného kroužku, který je otevřený všem zájemcům z řad žáků a studentů. Výhodou je, že se v redakci

potkávají různě staří žáci, od těch nejmladších až po nejstarší, navazují nová přátelství a získávají větší rozhled. Můžete se také vydat cestou volitelného předmětu nebo využít hodin mediální výchovy. Na jednu stranu máte jasně vyhrazený čas, kdy se každý týden jako skupina potkáte, dost možná ale budete limitováni rámcovými vzdělávacími programy. Další riziko představuje homogenní skupina studentů téhož ročníku – po skončení školního roku tak může celý projekt velmi snadno zaniknout.

Díky školní televizi mohou studenti poznat nové lidi – a třeba si najít přátele na celý život (na fotce tým TV NaStopě z Návsi).

V první fázi byste si měli projekt odsouhlasit s vedením školy, nebo jiným zřizovatelem (například domem dětí a mláde-

že, pod jehož hlavičkou chcete působit). Nemusíte hned přijít s hotovou reportáží. Úplně postačí, když si rozmyslíte základní koncept, shrnete požadavky, pokud nějaké máte, a připravíte si několik argumentů, které váš nápad obhájí. Není ale mnoho důvodů, proč byste měli být se svou iniciativou odmítnuti.

Na druhé frontě můžete pomalu začít se skládáním týmu. K jednotlivým funkcím se ještě dostaneme, role vedoucího školní televize ale musí být zřejmá od začátku. V ideálním případě by jím měl být pedagog, neboť vytváří záštitu nad projektem. Zná prostředí školy, takže dokáže vytvořit most mezi studenty a vedením. Zároveň díky němu projekt dostává určitou oficiálnost a stabilnější pozici, takže se budoucí školní televizi otevírají nové dveře při vyjednávání. Přítomnost pedagoga v projektu je důležitá ještě z jednoho důvodu: zajišťuje kontinuitu televize i ve složitějších letech – třeba tehdy, kdy redakci opustí „silný ročník“ studentů. To je důvod, proč podobné aktivity často ztroskotají. Obvykle za nimi stojí studenti jednoho ročníku a po jejich odchodu ze školy je nemá kdo nahradit. Pedagog tak bývá ten, kdo krizi překlene.

Checklist

Přečtěte si manuál **Jak založit školní televizi**.

Promyslete si, jakou funkci by televize ve vaší škole plnila a **jaká podoba** by se pro ni hodila nejvíc.

Sejděte se s vedením a **představte mu svůj návrh**.

Porozhlédněte se po **grantech, dotacích** a dalších zdrojích.

Začněte přemýšlet, kteří studenti by se mohli stát **součástí týmu**.

Začínali jsme v protiatomovém krytu pod školou, vzpomíná Josef Fryš

GymTV patří k nejstarším školním televizím v Česku. Na Gymnáziu Příbram ji v roce 2005 založil pedagog angličtiny a češtiny Josef Fryš. Dnes má televize svoji redakci a studio, začínala ale v mnohem skromnějších podmínkách – první zprávy vznikaly v krytu civilní ochrany pod školou.

Kde se vlastně vzal nápad založit školní televizi?

Bylo to spojení tří důvodů: natáčení videí jsem se věnoval už předtím, byl to jeden z mých koníčků, tak mě napadlo nabídnout tu možnost dalším lidem a založit kroužek. A z toho, co natočíme, může mít veřejnost informace o tom, jak to ve škole vypadá, jak škola funguje.

Měla televize jasný koncept už od začátku?

Navazovali jsme na práci tzv. publicistického kroužku, který ve škole nějaký čas předtím existoval. Ale vždycky jsem se bránil tomu slovu „publicistický“. Jednak to znělo příliš nadneseně a jednak by nás to omezovalo v tématech a způsobu zpracování. Takže prostě „školní televize“. Což hovoří

i o tom, že zpočátku jsme se věnovali výhradně televizní tvorbě: jednou za měsíc jsme promítali dvacetiminutové zprávy, které shrnovaly dění ve škole za uplynulé období. K tomu se hned v prvním roce přidalo natáčení záznamů maturitních plesů a půlhodinový dokument o škole.

Jak se podařilo najít lidi a složit tým?

Z dnešního pohledu až zázračně jednoduše. Studenti byli zvědaví, na úvodní setkání jich přišlo asi čtyřicet. V roce 2005 ještě videa netočil kdekdo, internet nebyl hlavním médiem a mobily za vás nesestříhaly klip.

Bylo složité přesvědčit tehdejší vedení školy, aby na projekt kývlo?

Tehdy se zrovna vedení měnilo, takže jsme

zažili jak konec předchozího, tak začátek současného. Obě byla projektu nakloněna. Jeden z cílů, spoluvytváření mediálního obrazu školy, která se opravdu má čím chlubit, vedení školy oslovil.

Jak vypadalo první natáčení?

Červen 2005... Pilotní vydání shrnovalo dění za celé pololetí. Natáčelo se provizorně ve sborovně. Od září jsme na dalších několik let dostali k dispozici místnost v jednom z krytů civilní ochrany pod školou.

A jak se diváci dostali ke zprávám?

Promítalo se ve foyer školy na zeď, později na velké plátno. A zprávy, tehdy ještě souborně, vycházely každý rok na DVD.

Dařilo se projekt financovat?

Používal jsem svoje soukromé vybavení. Škola pak přispěla na projekci zpráv, v pozdějších letech se jednou nebo dvakrát přidalo SRPŠ a ještě později pomohly granty.

Co se změnilo v dalších letech?

Začal proces, který neskončil dodnes: rozšiřování činnosti školní televize. V roce 2006 jsme začali s vlastním webem, jehož správa

První zprávy natáčela GymTV ve sborovně, poté se na několik let přesunula do krytu civilní ochrany pod školou.

je dnes co do důležitosti na stejné úrovni jako školní zprávy, možná ještě důležitější. Na podzim 2006 přišel první ročník projektu Jak se dělá televize s ČT. Natáčeli jsme záznamy školních akcí a vydávali je na DVD.

V roce 2009, po rekonstrukci školy, jsme získali vlastní prostory, ve kterých jsme si vytvořili redakci a studio. V té době jsme také začali s kamerou vyrážet „za humna“ a točit reportáže z akcí ve městě a okolí.

Tím také začala spolupráce s Českou televizí, tehdy ještě v rámci projektu Digináves. Ten bohužel vzápětí skončil, nicméně v rámci různých následných projektů s Českou televizí v tomto smyslu spolupracujeme dodnes.

Konzept

2

...ovies
Title: DTV
Scene: Liberec
Camera:

Jak bude naše televize vypadat?

Ted' už je to jenom na vás. Což je dobrá i špatná zpráva zároveň. Čeká vás ale nádherné období objevování, pokusů a omylů, které jednou doceníte, až budete na svoje začátky vzpomínat. I když je jasné, že teď už je chcete mít co nejrychleji za sebou.

Existují různé přístupy, jak školní televizi koncipovat, nenajdete však žádný univerzální návod ani žádné správné řešení.

Jeden z nejtypičtějších formátů mezi českými školními televizemi představují pravidelné čtrnáctidenní, měsíční nebo čtvrtletní relace. Ty do jisté míry kopírují podobu „skutečného“ zpravodajství. Pořadem provádí jeden nebo dva moderátoři, kteří představují jednotlivé příspěvky. Těmi obvykle bývají reportáže o dění na dané škole. Některé školní televize zpracovávají kromě těchto témat například regionální reportáže ze svého města nebo obce. Díky tomu jsou televize mnohem výrazněji vnímány i širokou veřejností, a budují tak povědomí o sobě samých i o vlastní škole. Některé televize zařazují do svého zpravodajství různé pravidelné rubriky, které se svým žánrem blíží spíše publicistice. Jedná se

o různé rozhovory se studenty, pedagogy, tematicky zaměřené ankety apod. Díky takovým rubrikám pak získávají zprávy koncept a soudržnost.

Druhým obvyklým přístupem je prostá tvorba samotných reportáží, které nejsou ukotveny v pravidelném zpravodajství – jsou publikovány a šířeny samy o sobě.

Prostor studentským reportážím ve vysílání dávají především Zprávičky. Ty začínají každý den v 18.40 na ČT :D.

Televize tak dokáže rychleji reagovat na situace: reportáže o akcích mohou vycházet prakticky ihned, není nutné čekat na redakční uzávěrku. Celkově tento přístup přináší větší flexibilitu a menší časovou náročnost.

Obě možnosti mají pochopitelně svoje výhody i nevýhody. Nejedná se však o rozdílné přístupy. Když se tedy jeden neosvědčí, lze pozvolně a bez zásadnějších problémů přejít k druhému. A naopak.

Jaký přístup bychom tedy měli zvolit?

Měli byste se především rozhodnout, jakých cílů chcete prostřednictvím svojí školní televize dosáhnout. Když si zodpovíte tuto otázku, dostanete odpověď na to, jakým směrem se vydat a jaký koncept zvolit.

V první řadě byste měli vědět, jaké jsou vaše možnosti, ať už materiální, časové, nebo dovednostní, a pro koho se chystáte tvořit, tedy kdo bude vaší cílovou skupinou – jsou to studenti školy, jejich rodiče, nebo široká veřejnost?

Co vlastně obnáší natočit reportáž?

V první řadě si vybrat téma nebo událost, které chcete zpracovat. Začněte třeba něja-

kou akcí, která se odehrává u vás ve škole. Může to být beseda se zajímavou osobností, divadelní představení nebo sportovní událost. Reportáž je navíc relativně vyhraněný žánr – budete se tedy pohybovat v jasných mantinelech. Později si můžete vyzkoušet i jiné útvary, třeba publicisticky zpracovaný rozhovor.

Na místo vyšlete reportéra s kameramanem. (Někdy se dají obě funkce skloubit do jedné, tomuto řešení se ale doporučujeme spíše vyhýbat.) Hlavním úkolem kameramana je pořídit záběry z akce. Ty musí být jednak dostatečně pestré, aby s nimi bylo možné pokrýt celou reportáž, a jednak technicky zvládnuté – ostré, stabilní, správně exponované... Nebojte se, pokud vaše první záběry takové nebudou. Chybami se člověk učí.

Reportér musí na místě získat rozhovory s jednotlivými účastníky a z celé akce si přinést dostatek informací.

Na jejich základě napíše komentář, který následně namluví. Zbývá práce se už odehrává ve střížně (nebo minimálně ve stříhovém programu). Zvuková stopa komentáře se doplní příslušnými záběry a rozhovory. A reportáž je na světě!

Jak bychom si měli rozdělit role v týmu?

Možná už jste si tu otázku položili sami – je lepší, když se každý člen týmu věnuje jedné „profesi“, nebo efektivita spočívá v ovládnutí více činností dohromady? Není nutné se rozhodnout hned, v začátku stejně pravděpodobně využijete toho, co kdo umí, a řešení později vyplyne samo.

Jednoznačná výhoda specializovaných rolí tkví v jejich profesionalizaci. Jestliže bude tým jednoznačně rozdělený na kameramany, redaktory a střihače, každý se bude plně soustředit na svůj obor, bude v něm získávat stále více zkušeností a stane se „odborníkem“.

Mechanismus, kdy každý žák či student umí „od každého trochu“ naopak přináší do fungování redakce výraznou flexibilitu, rychlost a zastupitelnost, pochopitelně ale zvyšuje nároky na jednotlivé studenty.

Pravděpodobně nejlepším řešením je nalézt jakýsi hybridní model, kdy se každý člen věnuje své oblasti zájmu, zároveň ale pro něj není problém převzít práci ostatních – například redaktor by měl umět sestříhat svoji reportáž, kameraman zase vystoupit před kamerou a natočit běžný příspěvek. Děti často víc baví možnost změny.

Potřebujeme nějakou redakční hierarchii?

Jak už jsme uvedli dříve, z mnoha různých důvodů dává smysl, když školní televizi vede pedagog. Neznamená to ale, že by v redakci nemohla existovat klasická redakční struktura.

Některé školní televize mají svého šéfredaktora, který pracuje v tandemu s vedoucím televize. Toto řešení přenáší část práce přímo na studenty, zároveň jim umožňuje, aby si vyzkoušeli pozici vedoucího v malém týmu. Šéfredaktor tak může vystupovat relativně samostatně a vedoucí pedagog se často nemusí starat o denní agendu.

Druhým modelem je práce s editory. Editory jsou v tomto případě myšleni starší a zkušenější studenti, kteří se starají o své mladší kolegy a redakční nováčky – třeba tak, že jim pomáhají s přípravou a natáčením reportáží. Opět se jedná o zajímavý způsob, jak studentům přenechat část autonomie nebo je naučit pracovat v týmu.

Jak a kde se budeme scházet?

Aby práce na vašich reportážích fungovala, musíte si nastavit určité mechanismy, kterými ji budete sledovat. Slouží k tomu

S vlastním prostorem získáte také místo, kde mohou studenti trávit volný čas (na fotce redakce GymTV v Příbrami).

pravidelné porady, ideálně na týdenní bázi, na nichž se pobavíte o stavu jednotlivých reportáží, rozdělíte si nové úkoly nebo zhodnotíte reportáže a příspěvky z předchozího období.

Bude skvělé, když se vám podaří najít si prostor, kde se pravidelně budete scházet – zkrátka si vybudovat svoji vlastní redakci. Zkuste se poradit s vedením, jestli by pro vás takovou místnost ve škole našlo – může to být sklad, který si vyklidíte, nepoužívaný kabinet nebo učebna informatiky.

Když získáte vlastní prostor, vznikne také místo, kde mohou studenti trávit svůj volný čas mimo vyučování. A třeba zde navazovat nová přátelství.

Checklist

Měli byste vědět, **koho chcete svojí tvorbou oslovit**, a jak to uděláte.

Oslovte studenty, kteří by se mohli chtít přidat do vašeho týmu.

Zvolte si šéfredaktora a vymyslete název televize.

Najděte místo, **kde se budete scházet** na porady.

Podívejte se na **reportáže jiných školních televizí**. Inspiraci najdete na webu decko.cz/skolni-televize.

První kroky

Bez čeho to nepůjde?

Je dobré mít vymyšlené koncepty a znát své cíle. Nejlepší způsob, jak jich dosáhnout, je zkrátka začít. Hned. Sami poznáte, co všechno natočení reportáže obnáší. Uvidíte, s jakými oblastmi nemáte problém a kde naopak musíte zapracovat.

Pokud se někde opravdu projevila dostupnost videa každému, je to právě v oblasti techniky. V zásadě se však neobejdete bez tří základních věcí: kamery, stativu a mikrofonu. (Časem poznáte, že těch věcí je mnohem více – a že všechny nezbytně potřebujete.)

Když se řekne kamera, možná si vybavíte drahé profesionální zařízení za stovky tisíc. Realita je jiná, velmi slušné záběry můžete získat i z kamer pro domácí použití. Můžete sáhnout prakticky po jakékoliv kameře a neuděláte chybu. Snad jediným parametrem by pro vás mělo být, zda kamera natáčí ve vysokém rozlišení (Full HD), ale i to je dnes naprostým standardem.

I když by se mohlo zdát, že bez stativu se snadno obejdete, nenechte se touto myšlenkou splést. I kdyby vaše ruka byla sebepevnější a stabilizátor kamery sebekva-

litnější, absence stativu bude ve výsledném videu poznat.

Mikrofon postačí úplně obyčejný, drátový, do ruky – tzv. handka. Také klopové mikrofony u vás jistě najdou využití. Chtějte hlavně takové, které končí běžným konektorem 3,5 mm jack (respektive takovým, který zapojíte přímo do kamery, každá redukce navíc může být zdrojem problémů v terénu). Určitě ale nestačí mikrofon zabudovaný v kameře, rozhovorům nebude rozumět.

Utratíme hodně za software?

Další položkou na seznamu věcí, bez kterých to zkrátka nepůjde, je program pro editaci videa. Dobrou zprávou je, že řadu z nich lze získat bezplatně. Bývají však určeny pro domácí použití – při dlouhodobější práci můžete narazit na určitá omezení. Zejména, pokud si budete chtít vyzkoušet po-

kročilejší funkce, například klíčování, práci s pluginy nebo knihovny. Také u softwaru se tedy vyplatí alespoň trochu zainvestovat, ušetříte si tak spoustu času a starostí.

Vybírat můžete z pomyslné střední třídy, ta se pohybuje v nižších jednotkách tisíců korun. Obvykle se tu nacházejí pokročilejší „domácí“ střížny nebo naopak „odlehčené“ verze profesionálních aplikací.

Pokud vás rozpočet netlačí a chcete si vyzkoušet něco nového, můžete sáhnout po profesionálních programech. Zatímco za normálních okolností by vás vyšly na desítky tisíc, většina vývojářů nabízí školám výhodné licence. Sami budete překvapeni, jak dostupné jsou plnohodnotné nástroje.

Kamery pro „domácí“ použití jsou levnější a praktičtější než „profesionální“ technika. Kvalitou obrazu jsou však srovnatelné.

Nákupní seznam

Hardware

videokamera
5 000–20 000 Kč

stativ
300–2 000 Kč

mikrofon
100–1 000 Kč

Software

střih videa
0–8 000 Kč

Tipy na stříhový software

DaVinci Resolve

zdarma

iMovie

zdarma

Open Shot Video Editor

zdarma

Shotcut

zdarma

Adobe Premiere Elements

cca 2 500 Kč

Adobe Premiere Pro

cca 600 Kč / měsíc

(pro školy cca 500 Kč / měsíc

+ všechny aplikace z balíku

Creative Cloud)

Final Cut Pro X

cca 6 700 Kč

(pro školy cca 4 500 Kč)

VEGAS Movie Studio Platinum

cca 1 800 Kč

(pro školy cca 750 Kč)

VEGAS Pro

cca 13 500 Kč

(pro školy cca 6 500 Kč)

Jak o sobě dáme vědět?

Ať už jste příznivci sociálních sítí, nebo naopak jejich zarytí odpůrci, nejjednodušší cesta k vašim divákům vede právě přes ně. Nemusíte nutně obsadit všechny existující platformy, spíše najdete správnou kombinaci dvou až tří sítí. Když se vám to povede, obejdete se třeba i bez vlastního webu.

Největším a v současnosti nejvýznamnějším internetovým serverem pro sdílení videa je YouTube. Uspěť zde může prakticky kdokoli. Když budou vaše videa dostatečně zajímavá, mohou si je najít miliony diváků. Reportáže můžete samozřejmě nahrávat i na svůj vlastní web, bude vás to ale stát peníze – videa musí být fyzicky umístěna na nějakém serveru, zatímco YouTube nabízí neomezený prostor. Jeho výhoda spočívá také v široké optimalizaci, bez problémů si zde uložená videa přehrajete na počítači, mobilu nebo tabletu. U vlastních přehrávačů můžete lehce narazit na problém, kdy video zkrátka nepůjde na některých zařízeních přehrát.

Druhou sítí, která vám může být velkým přínosem, je Facebook. Založte vaší vlastní stránku a informujte uživatele o tom, na čem zrovna pracujete. Fanoušci mají ta-

kové perličky ze zákulisí rádi. Zároveň se tu můžete pochlubit s každou novou reportáží a videem. Také Facebook klade stále větší důraz na videoformáty, vaše tvorba se tak snadno dostane k široké základně uživatelů.

A co tedy s webem, potřebujeme ho?

Stručná odpověď by byla: pokud budete aktivní na sociálních sítích, bez webových stránek se obejdete.

Složitější odpověď vybízí k zamyšlení, co si od případného webu vlastně slibujete. Hledáte jen prostor, kde se veřejnost dozví základní informace o vašem projektu a kde si přehraje poslední videa z vaší tvorby? Dost možná si v začátku vystačíte třeba jen se záložkou na webových stránkách vaší školy.

Zejména větší a zavedenější školní televize se často věnují i textovému zpravodajství, kterým nahrazují více či méně funkční systémy aktualit školních webů. Ty už se bez svého vlastního prostoru obvykle neobejdou.

Checklist

Nakupte základní techniku, která vám umožní natočit první reportáž.

Natočte první reportáž.

Sestříhejte ji a pošlete do redakce Zpráviček.

Prostudujte si manuál Jak natočit reportáž?

Natočte další reportáž.

Buďte na sociálních sítích, ať vás diváci vidí.

Zůstaňte v kontaktu

Jak to mají jiné školní televize?

Máte štěstí, v Česku existuje početná komunita školních televizí, která mezi sebou sdílí své zkušenosti nebo svoji tvorbu. Všechny televize si navíc prošly podobným procesem jako vy, a tak se zcela určitě o svoje poznatky rády podělí.

Nejvýraznější akcí je projekt Jak se dělá televize s ČT. Už od roku 2006 se odehrává každé dva nebo tři roky na příbramském gymnáziu. Během dvou dní se tu potkají školní televize z celé České republiky. Protože akce probíhá pod záštitou České televize, druhou složku projektu tvoří přednášky a workshopy vedené odborníky z ČT. S mla-

dými lidmi na gymnáziu diskutoval třeba generální ředitel Petr Dvořák, moderátoři Václav Moravec a Jakub Železný, sportovní novinář Robert Záruba nebo meteoroložka Taťána Míková.

Aby v období mezi jednotlivými ročníky mezi sebou školní televize neztratily kontakt, ve spolupráci České televize a GymTV vznikl projekt Televize v televizi. Tento formát má podobu jednodenních setkání, která probíhají v sídle České televize na Kavčích horách. Pro školní televize jsou tu připraveny nejrůznější semináře, besedy a tvůrčí dílny, které zahrnují například přípravu reportáže, střih, režii nebo třeba zkoušku dabingu. Sami účastníci si rozhodují o tom, jak si svůj program setkání sestaví a do jakých aktivit se zapojí.

Důležitou součástí celého projektu školních televizí je i pořad Zprávičky. Ten přiná-

Setkání školních televizí se účastní i osobnosti ČT. V roce 2012 to byl mimo jiné generální ředitel Petr Dvořák.

ší každý den dětem zpravodajský přehled o důležitých společenských, kulturních i sportovních událostech. Samy školní televize posílají své reportáže, které se následně objevují ve vysílání pořadu. Tvůrci Zpráviček navíc televizím poskytují zpětnou vazbu, televize tak vědí, co dělají dobře, co by měly vylepšit a na co si dát pozor.

Během setkání Televize v televizi se studenti dostanou i k odbornějším tématům – třeba práci s technikou.

Na webu ČT edu vznikla také stránka školních televizí (edu.ceskatelevize.cz/skolni-televize), které přispívají do Zpráviček. Tam se ukládají jejich reportáže, galerie školních týmů a výstupy z workshopů Televize v televizi.

Zprávičky školním televizím

web

decko.cz/zpravicky
edu.ceskatelevize.cz/skolni-televize

e-mail

zpravicky@ceskatelevize.cz

sociální sítě

facebook.com/zpravicky
[instagram.com/zpravicky_](https://instagram.com/zpravicky_decko)
[decko](#)

